

vil have sikket sig en med Lovgivningens Aand overeensstemmende Benyttelse af Contractsfriheden. — Den ærede Landssthingsmand sagde endvidere, at den rigtigste Ret at gaae var den at indskrænke Retten for den Godseier, der ikke vilde sælge sit Gods, til en Ret til at fæste det bort i Overeensstemmelse med Fæstelovgivningen eller, som han udtrykte sig, at lade ham beholde Fæstegodsset med den Ret og de Byrder, som dertil ere knyttede. Men Retten til at bortforpagte paa 50 Aar, er jo en Ret, som Godseieren har efter Forordningen af 15de Juni 1792 § 11, og, naar man flæerer denne § 11 bort, saa borttager man jo derved virkelig en Benyttelsesret, som de have. Jeg kan allsaa ikke forstaae det Argument, som den ærede Landssthingsmand med Hensyn til dette Punkt har brugt. Det forekommer mig i det Hele taget, at, naar det maa erkjendes, at man med det her foreliggende Lovforslag vil opnaae Overholdelse af den bestaaende Lovgivning og sikke sig imod dennes Omgaaelse, og at man tillige, som jeg troer, i en væsentlig Grad derved tager Hensyn netop til Brugernes Interesse, saa skal man ikke vise et Lovforslag, som dette, bort fra sig. Jeg troer ikke, at Rigsdagen vilde handle rigtig i at forkaste det eller i at knytte en saadan Tilfætning til Lovforslaget, at det blev umuligt for Regjeringen at modtage det. — Jeg skal iøvrigt ikke komme ind paa de Betragtninger, som et æret kongevalgt Medlem her ved Siden af mig (Sjæher), før fremkom med, men jeg kan dog ikke Andet end gjøre den ærede 1ste Landssthingsmand for 1ste Kreds (Madvig) opmærksom paa, at ved de 50aarige Forpagtninger sikkes der virkelig Brugernes Udgang til lettere at blive Selveiere end ved Fæste, idet der jo efter Lovforslaget ikke mere skal kunne erlægges nogen som helst Recognition ved disse Forpagtninger. Den Capital — og i de senere Aar i mange Tilfælde store Capital —, som man maa erlægge for at faae Fæste paa en Gaard under Navn af Indfætning, bliver man jo, ved at forpagte den paa 50 Aar, i fuldkommen uøret Besiddelse af, og den kan allsaa være til god Hjælp, naar man siden kan komme overeens om at erhverve sin Forpagtningsgaard til Selveiidom.

Ordføreren (Krieger): De Betragtninger, som min ærede 1ste Collega fra Kjøbenhavn nu har anstillet, have ikke været enten Udvalget i det Hele eller mig personlig fremmede; de ere ivertimod komne frem i Udvalget paa forskjellig Maade, og, om ikke just med den samme Skarphed som fra det ærede Medlems Side, saa dog i alt Væsentligt saaledes, som han har givet dem her. Men ligesom jeg i Udvalget har gjort, hvad jeg kunde, for at virke til, at der kom et praktisk Resultat ud af det foreliggende Lovforslags Behandling, saaledes skal jeg ogsaa nu tillade mig at henstille til det høitærede Thing, hvad der bedst fører til det Formaal, som vi ønske at fremme, enten at foretage saadanne Forandringer i Lovforslaget, om hvilke vi med Sikkerhed kunne vide, at de — hvis der da ikke indtræffer ganske overordentlige Begivenheder, som der for Dieblisset ikke er Tanke om, Ministerliste o. s. v., og hvis vi ikke i saa Tilfælde faae en Indenrigsminister, som er villig til at gaae ind paa de paagjældende Forandringer — ville føre til, at den foreslaaede Lov salder i Bandet, eller at gjennemføre Lovforslaget med saa fornuftige Bestemmelser, som vi iøvrigt ved at behandle Sagen i det Enkelte kunne blive enige om, deels indbyrdes og deels med det andet Thing og Regjeringen. Det er dette sidste Standpunkt, hvorpaa jeg har stillet mig i Udvalget, og det er dette Standpunkt, som jeg troer er det ene rigtige. Udvalget har haft en Conference med den høitærede Minister, og det er ved samme blevet udtalt i Udvalget, inden de forskjellige Medlemmer indtog den Stilling, som de endelig have indtaget, at Regjeringen ikke vilde gaae ind paa en fuldstændig Afstæffelse af den ved Forordningen af 15de Juni 1792 § 11 opstillede Brugsform, men jeg har tillige — og dette er ikke nogen Hemmelighed; jeg har ligefrem Ret til at sige det — faaet det Indtryk af Forhandlingerne i Udvalget, at, naar en lignende bestemt Erklæring udtaltes af Ministeren her i Thinget, da vilde ogsaa Udvalgets Fleertal foretrække det praktiske Resultat for den Tilfredsstillelse at stemme for en Afstæffelse af en Lovbestemmelse, hvis Afstæffelse saa dog ikke senere blev til Lov. —